

NESTĀ•HĀ•M - ANEB BĀŠĀ½NĀŠ HEKTICKĀ‰ DNY - 1

NedĀ•le, 10 leden 2016

NaplĀnujete si, co všechno musíte udĀ•lat a stihnout bĀ•hem dalšiho dne. Takhle to vypadĀ•
všechno jednoduše a v pohodĀ•. Zapišete si to vše do diĀ•me, rozplĀnujete si den na
hodiny a minuty a mĀ•te na všechno dost Ā•asu a vypadĀ• to, Ā•e vĀ•m to nic nemĀ•Ā•e pokazit. ZaĀ•inĀ• to krĀ•snĀ•,
mĀ•te to vše pevnĀ• v rukou.

RĀ•no odvedu dceru do školy, vyvenĀ•im psa. MĀ•m tolik a tolik objedĀ•vek, z toho vĀ•tšinu uhrazenĀ•ch,
takĀ•e jdu vyrobit vše, co nemĀ•m hotovĀ• a zabalit a poslat. HurĀ•, krĀ•tkĀ• zjištĀ•nĀ•, Ā•e je potĀ•meba vyrobit
jen pĀ•r kouskĀ•, vĀ•tšina je uĀ• hotovĀ•. TakĀ•e bĀ•hem dopoledne to levou zadnĀ• zvlĀ•dnu, v jedenĀ•t mĀ•m
pedikĀ•ru, takĀ•e vyjdu o pĀ•l hodiny dĀ•mĀ•v a vezmu to cestou na poštu, ve dvanĀ•ct budu mĀ•t noĀ•ky jako
znovuzrozenĀ• a šup, mĀ•m akorĀ•t tu Ā•tvrthodinu, abych vyzvedla mladši dceru ze školky. Pak jĀ•
pustĀ•m pohĀ•dku, aby si odpoĀ•inula, nachystĀ•m lehkou svaĀ•inu, odvedu ji na balet a pĀ•jdu pro tu starši do
školy. Mladši meztĀ•m vyzvedne z baletu manĀ•el a jĀ• odvedu starši do plavĀ•nĀ•. NeĀ• doplaveme,
manĀ•el vyvenĀ•i psa a jĀ• si v klidu udĀ•lĀ•m kafe a nachystĀ•m se, abych v kinĀ• byla nejkrĀ•snĀ•jši. Ā•eili jinĀ•mi slovy
zkusĀ•m si uĀ•esat to vrabĀ•i hĀ•zdo, co se mi vĀ•dycky na hlavĀ• udĀ•lĀ• po hodinĀ• na bazĀ•nĀ• a namaluji si na ksicht obliĀ•e
– beseda s promĀ•nĀ•m s JiĀ•m Kolbabou zaĀ•ne v sedm a jĀ• se dĀ•snĀ• tĀ•šim na ten zĀ•itek. Ješ
pĀ•r poznĀ•mek do diĀ•me, zapsĀ•nĀ• nejdĀ•leĀ•itĀ•jšich poznĀ•mek do stolnĀ•ho kalendĀ•e v kuchyni. Doprala praĀ•ka,
tak šup, pĀ•mehodit prĀ•dlo o patro vĀ•yš do sušiĀ•ky, aby holky mĀ•ly Ā•istĀ• obleĀ•enĀ• na zĀ•ra a je to.
PotlaĀ•im nutkĀ•nĀ• jĀ•tĀ•ch pĀ•r kouskĀ• vyrobit hned a tĀ•meba i nabalit pĀ•r balĀ•kĀ•, ale po hektickĀ•m dnu se mi ani nechce.
ZĀ•ra to zvlĀ•dnu za chvilku, zaĀ•nu hned po venĀ•enĀ•i a bude to. ZachrastĀ• klĀ•e v zĀ•mku. ManĀ•el se vracĀ•. Z prĀ•ce jĀ• rovnou
nakoupit nĀ•jakĀ• materiĀ•l na skĀ•mĀ•nĀ• k holkĀ•m do pokoje a domluvit se se stolĀ•em, trochu se zdrĀ•el, ale umĀ•l si to dob
naplĀ•novat, pĀ•mĀ•išel rovnou k veĀ•eĀ•mĀ•i. TakĀ•e najist, dĀ•t dĀ•ti spĀ•t a koneĀ•nĀ• si sednout a dĀ•t nohy nahoru.
ManĀ•elĀ• v ũsmĀ•v na chvilu zmizĀ• v tĀ•me, vĀ•nĀ• se zašklebĀ•i a jen tak mezi Ā•meĀ•i pronese: „ZĀ•ra mus
Prahy, takĀ•e vstĀ•vĀ•m v pĀ•t. Budeš muset zavĀ•st prĀ•Ā• do školy ty. MĀ•m ti nastavit budĀ•ka, abys na to
nezapomnĀ•la?“ MĀ•lem se udusĀ•m rohlĀ•kem. NicmĀ•nĀ• neĀ• dopere praĀ•ka, tak se projevĀ• dnešnĀ•
šrumeck a jĀ• se cĀ•tĀ•m jak padlĀ• list unĀ•enĀ• proudem. Ā•e bych chtĀ•la nĀ•co vyrĀ•bĀ•t a balit, to ani nĀ•hodou.

RĀ•no zazvonĀ• budĀ•k. ManĀ•elĀ•v. Je pĀ•t hodin, jĀ• mĀ•m pĀ•lnoc a aĀ• se mi chce šilenĀ• spĀ•t, tak se jen pĀ•mĀ•vracĀ•nĀ•
na posteli zleva doprava a zpĀ•tky. AĀ• se manĀ•el chovĀ• tiše jako myška, stejnĀ• vnĀ•mĀ•m kaĀ•dĀ• jeho pohyb,
ũkon a pĀ•mesun. Za chvilu za nĀ•m zaklapnou dveĀ•me a jĀ• znovu usĀ•nĀ•m. V tu chvilu zazvonĀ• mĀ•j budĀ•k... JedinĀ• pozitivum na
celĀ• vĀ•ci je to, Ā•e dnes nemĀ•me Ā•Ā•dnou akci a jĀ• nemusĀ•m vtĀ•snat venĀ•enĀ• psa mezi školu a školku. Je
neuvĀ•Ā•itelnĀ•, jak moc rĀ•no letĀ• minuty, kterĀ• se jinak tĀ•hnou tĀ•mĀ•krĀ•t tak dlouho. A jak moc chybĀ• druhĀ• dvĀ• pomocnĀ•
ruce. HledĀ•me Ā•epici, samozĀ•ejmĀ•, je v sušiĀ•ce, na kterou jsem zapomnĀ•la. NaštĀ•stĀ• fleecovĀ• Ā•epice
nevyĀ•Ā•duje Ā•ehlenĀ• jako ostatnĀ• triĀ•ka nechanĀ• vychladnutĀ• napospas. KoneĀ•nĀ• jsme všechny tĀ•mi obleĀ•eny.
šup dolĀ•, šup do školy. ZatracenĀ•ch pĀ•t minut hledĀ•nĀ• Ā•epice, ve školce ještĀ• panĀ•
uĀ•itelka potĀ•mebuje cosĀ• pĀ•medat, nĀ•co dalšiho podepsat a oznĀ•mit, Ā•e zapomnĀ•la manĀ•elovi vĀ•era Ā•mĀ•ct o
fotografii, takĀ•e jestli bych to nezaplatila jĀ• teĀ•, protoĀ•e dnes budou vracet odmĀ•tnutĀ• fotografie nebo posĀ•lat penĀ•ze za
odebranĀ•. Vytahuji penĀ•Ā•enku, mĀ•m jen tisĀ•ovku. Dalši drahocennĀ• minuty strĀ•venĀ• Ā•ekĀ•nĀ•m na vrĀ•cenĀ•
penĀ•z, je mi horko, pod bundou mi po zĀ•dech stĀ•kĀ• pramĀ•nek potu, protoĀ•e jsem se nechĀ•la zdrĀ•ovat svlĀ•kĀ•nĀ•m a
mĀ•m i Ā•epici a tlustĀ• vlnĀ•nĀ• nĀ•krĀ•nĀ•k. Pohled na hodinky. Starši dcera meztĀ•m pĀ•med školkou dĀ•lĀ• ve
zbytĀ•cĀ•ch snĀ•hu obrĀ•zek z otiskĀ• bot. Do školy to bereme ũprkem. Naprosto nechĀ•pu, proĀ• je škola na
druhou stranu mĀ•sta neĀ• školka. Fakt to nechĀ•pu. ChodnĀ•k klouĀ•e, veĀ•er lehce mrholilo a pĀ•mes noc vše
stihlo krĀ•snĀ• namrznout. ProĀ• mĀ• naše mĀ•sto tolik chodnĀ•kškmo poloĀ•enĀ•ch a proĀ• ty koĀ•iĀ•i hlavy ta
dĀ•snĀ• klouĀ•ou? NaštĀ•stĀ• to do školy stĀ•hĀ•me pĀ•med zvonĀ•nĀ•m, takĀ•e pro mne je to pĀ•r minut k dobru.
se ještĀ• v pekĀ•rnĀ• pro Ā•erstvĀ• peĀ•ivo a tĀ•šim se, jak si udĀ•lĀ•m kafe, k nĀ•mu si dĀ•m ještĀ• teplĀ•
loupanec a zachrastĀ•m korĀ•lky a kamĀ•nky. StojĀ•m u dveĀ•mĀ•i a snaĀ•im se vylovit ze dna kabelky klĀ•e. V ruce mĀ•m pytlĀ•k
s loupĀ•ky. Kdy jindy mĀ•Ā•e zazvonit mobil? No, prĀ•vĀ• teĀ•. VolĀ• manĀ•el. PozĀ•tĀ•mĀ• musĀ• na pĀ•mednĀ•šku, prĀ• mu
šef prĀ•vĀ• nynĀ• oznĀ•mil a bude potĀ•mebovat oblek. Jeho oblek si pĀ•med tĀ•dnem pĀ•jĀ•il syn a vrĀ•til ho vĀ•era
dopoledne. SamozĀ•ejmĀ• Ā•e se mu povedlo ušpinit celĀ• rukĀ•v od saka. TakĀ•e prĀ• jestli bych byla tak hodnĀ• a
zanesla oblek ještĀ• teĀ• do Ā•istĀ•rny, aby byl zĀ•ra vyĀ•ištĀ•nĀ•. BĀ•hem venĀ•enĀ• pĀ•medĀ•mšlĀ•m, jestli mĀ•
Ā•istĀ•rny zajĀ•t hned nebo to vzĀ•t aĀ• cestou na poštu. DĀ•snĀ• se mi najednou nechce ani jedno, ani druhĀ•. Dojdu domĀ•
vytahuji materiĀ•l a tĀ•ch pĀ•r chybĀ•jĀ•cĀ•ch kouskĀ• je raz dva hotovĀ•ch. Kafe mi meztĀ•m zchlĀ•dlo, ale na krĀ•su je to akorĀ•t.
JenĀ•e samotnĀ• balenĀ• trvĀ• neskuteĀ•nĀ• dlouho. ZazvonĀ• budĀ•k, kterĀ• jsem si natĀ•hla, abych vĀ•dĀ•la, kdy mĀ•m vyrazit.
JeštĀ• mi chybĀ• tĀ•mi objedĀ•vky. Do toho zvonĀ• telefon. OdmĀ•tnu nabĀ•dku na ještĀ• vĀ•hodnĀ•jši tarif od
konkurenĀ•nĀ•ho operĀ•tĀ•ra a sotva odloĀ•im mobil, uĀ• zvonĀ• znovu. VolĀ• mĀ•ti. PrĀ• co jsem dnes mĀ•la k obĀ•du. Ā•ikĀ•m jĀ•, Ā•
jsem na obĀ•d ještĀ• nestihla ani pomyslet, natoĀ• ho uvaĀ•mĀ•it. Ona uĀ• prĀ• je po obĀ•dĀ•. Bude pĀ•l jedenĀ•ctĀ•. Odr
jsem ji svou odpovĀ•dĀ•, Ā•e ještĀ• dopĀ•jĀ•m kafe k snĀ•dani. StrašnĀ• se divĀ•, co jsem dĀ•lĀ•la celĀ• dopoledne.
„Pracovala, mami, pracovala. VlastnĀ• ještĀ• teĀ• pracuji, musĀ•m ještĀ• nabalit tĀ•mi krabice.“
„To nechĀ•pu, vĀ•dyĀ• nechodĀ• do prĀ•ce.“ „No jo, nechodĀ•m, protoĀ•e pracuji doma.“
„To jĀ•, kdyĀ• jsem nechodila do prĀ•ce, tak jsem v osm rĀ•no mĀ•la i vyprĀ•no, vyĀ•ehleno a navaĀ•mĀ•no. Ty si jen
stĀ•Ā•uješe, Ā•e nestĀ•hĀ•š. To nenĀ• moĀ•nĀ•, co vlastnĀ• poĀ•mĀ•d doma dĀ•lĀ•laš.“ No jo, no. Co s
dĀ•lat. UĀ• pĀ•med pĀ•r lety jsem tu psala o tom, jak krĀ•snĀ• nestĀ•hĀ•m a od tĀ• doby jsem to svĀ• nestĀ•hĀ•nĀ• pĀ•mĀ•vedla
k dokonalosti.... PAVLA VODOMĀ•ŠRKA, bohuĀ•el jen dvourukĀ•…

